

Máme kanceláře v červené cihlové budově přímo nad trafikou. Pracuje nás tu jen šest – dva fotoreportéři, dvě redaktorky sestávající z mé maličkosti a stážistky Ellie a pak Ted a Sue. Hlavní sídlo se nachází v administrativně-obchodním areálu pár kilometrů za městem. Když napíšeme nějaký článek, musíme ho poslat editorům do centrály. Občas si s Jackem děláme legraci, že naše kancelář je odkladiště pro ty, kterých nemají v úmyslu se zbavit, ale zároveň je nechtějí nechat potulovat se po ústředí. Nechápu tedy, čím si tohle zařazení zasloužil Jack. Jak by se právě on mohl někomu znelíbit? Říkám mu, že skončil na téhle adrese jen proto, že nastoupil jako poslední. Jakmile odejde z centrály nějaký fotoreportér (a je až s podivem, jaká je tam fluktuace a kolik jich odchází raději do deníku, jako je *Bristol Daily News*), vypadne odtud Jack pryč dřív, než řeknete „digitální foťák“. Pochybuju, že Seth, náš druhý fotoreportér, by chtěl ještě měnit místo, jelikož je už dávno v důchodovém věku.

Nechci si představovat, co bych si počala, kdyby Jack změnil působiště, i když vím, že se to jednoho dne stane. Předstírá sice, že po ničem takovém netouží, ale pod maskou pohodáře a klidase skrývá ctižádostivost. Je jen otázkou času, kdy se bude chtít posunout dál. Já jsem naopak šťastnější tady, v naší malé redakci, daleko od slídivých pohledů a zvědavých uší. Krom toho máme v Tedovi skvělého šéfa. I když je to bručoun, důvěruje nám a nechává nám volnou ruku (po většinu odpolední se navíc vytrácí do místní restaurace). Nechtěla bych trčet v nějakém bezduchem průmyslovém areálu. Jsem ráda, že se můžu projít po Park Street. Miluju místní ruch, obchody, kavárny a pouliční umělce. Připomíná mi to tu Londýn. Nemluvě o tom, že z domova můžu chodit do práce pěšky.

Dostala jsem druhou šanci a nikdy za to Tedovi nepřestanu být vděčná. Přijal mě, když mě všude jinde odmítli.

Redakce má svůj vlastní vchod – jediné modré dveře v cihlové zdi. Není na nich žádný nápis, nic, co by nasvědčovalo, že za nimi vznikají noviny. Občas se před vchodem pod špinavou dekou choulí bezdomovec. Říká si Stan. Když nosím Sue kávu, často mu taky jednu беру. Dnes tu ale není, zůstala tu po něm jen prázdná plechovka od piva zastrčená v rohu a slabý závan moči. Schovám se do vchodu, zapálím si cigaretu a zhluboka z ní potáhnu.

Pořád prší, ale už jen slabě. Spíš mrholí. Mám déšť ráda. Vždycky jsem ho měla ráda, čím vydatnější, tím lepší. Líbí se mi ta vlhká vůně, ten rachotivý zvuk, když se voda valí z okapů, i svištění pneumatik brázdících kaluže. Ještě hezčí ale je, když déšť doprovází blesky a hromy. Mnozí lidé to považují za zvláštní, ale Heather to vnímala stejně jako já. Pamatuju si, jak déšť vždycky bubnoval na plechovou střechu stodoly v jejich autokempu. Tu stodolu jsme milovaly, v jejím mezipatře bylo uskladněné seno pro koně. Heatherina rodina vlastnila rozsáhlé pozemky, celé hektary. Byl to nápad jejího strýce Lea zřídit na části zemědělské půdy kemp pro karavany. Často jsme se ve stodole schovávaly s kreslicími podložkami, přes kolena jsme si přehodily kostkované deky plné žlutých chlupů od staříčké labradorky Goldie a pokoušely jsme se načrtnout jezírko nebo fontánu na zahradě, anebo karavany stojící na vedlejším pozemku či stužku moře třpytícího se v dálce. Powellovi měli úžasný dům – pět ložnic a pokoj, kterému říkali doupě. Bylo to tam mnohem impozantnější než stísněný prostor v domku s nízkými stropy, který jsme obývaly s mámou. Přitom se nedalo říct, že by byl jejich dům nějak nóbl – uvnitř to bylo zašlé, nábytek staromódní, dřevěné podlahy odřené a přes ošoupaná opěradla na pohovkách byly přehozené kostkované deky. Na hony vzdálené od dokonale čistého, ale chabě zařízeného patrového domku, který jsme měly my.